

Soča a Styer

26. - 30. května 2005

aneb expedice „Diamant 2005“

Účast: průvodci: Robert, Jura a Guli; řidič Roman; a my - vodáci, turisté a vážení zákazníci: Pavel, Petr P., Petr D., Kenny, Katka, Zuzík, Karel, Aleš, Luďa, Martina, Jirka, Honza a Míra

Čtvrtek 26. května 2005 (odjezd z Prahy): Na základě Mírovy nabídky zúčastnit se letos vodácké výpravy do Slovinska se dala dohromady parta. Tedy většina z nás se zná ze zaměstnání, ale nyní se vykristalizovala sestava mimořádných kvalit. Několik slabších jedinců sice svoji účast pod rouškou průhledných výmluv odvolalo, byli však včas nahrazeni. Naše odhodlání nemohlo zlomit ani upozornění na možné „fatální následky“ ve smlouvě s Denali Expedition Team, což vlastně ani nebyla klasická cestovka, ale spíše jakési sdružení dobrodruhů v čele s Mírovým kamarádem Robertem.

Místo odjezdu domluvil Míra takticky - nedaleko svého bydliště u metra Strašnická a na dohled hospody U Kašpárka, což ale nakonec bylo výhodné pro všechny, neboť to nebylo příliš daleko od naší „továrny“ „Fuchs und spol.“ Ráno jsme dorazili do práce obtěžkáni nabitými batohy jako nějací Šerpové a netřeba dodávat, že naše pracovní výkony ovlivněny očekáváním odjezdu měly odpovídající kvalitu. Učinenou spásou se ukázalo to, že Karel zajistil odvoz bágů z firmy Maruščiným autem, které bylo sice malinké, ale ne natolik, abychom do něj za použití důmyslu v kombinaci s hrubou silou nenarvali většinu svých věcí. Cestou na místo startu jsme se zastavili ještě v Bille, kde jsme dokoupili základní potraviny: piva a kořalku, no a také nějaké ty vody a něco k snědku.

Na místě startu jsme veškerou bagáž zase museli vyndat a pro změnu nacpat k raftům, dvěma štěnětům piva a jiné vodácké výbavě v přívěsu za červeným dopravním Tranzitem, jenž nás měl dopravit vstříc dobrodružství. Ve vedru, jež dnes i po další dny panovalo, se nám to zdařilo celkem rychle, takže jsme usoudili, že nemůžeme Prahu opustit jen tak a rozhodli se ještě si trochu svlažit hrdla. Asi deset minut jsme se motali i s Tranzitem a přívěsem po strašnických jednosměrných uličkách, abychom zaparkovali asi sto metrů od firmy, odkud jsme před hodinou a půl vyšli. Rychle jsme do sebe v hospodě Na struze naklopili pár Gambáčů, abychom ji opustili v nejlepším a vydali se na cestu. Tranzit nenabízel zrovna nadbytek pohodlí, takže čůrací pauzy během únavné cesty jsme vítali se značným povděkem. Pobavilo nás, když při jedné delší zastávce kdesi v Rakousku se Míra uvelebil na lavičce před hotelem a jako nějaký houmles si zde schrupnul...

Pátek 27. května 2005 (Soča; Bovec – Trnovo, cca 13 km a Srpenica – Trnovo, cca 5 km): Do původně plánovaného tábořiště ve slovinském Bovci jsme přijeli asi v šest hodin ráno. Ukázalo se ale, že kemp je plný a moc soukromí bychom zde tudíž neměli. Přejeli jsme tedy o kus dále po řece - do Trnova, kde místní krásný kemp sevřený v hlubokém údolí Julských Alp byl naopak skoro prázdný. Zabrali jsme si tady menší loučku skrytou za alejí stromů a valem a zde rozbili své tábořiště. Postavili jsme stany a pak většina z nás dospala noc nenechajíc se rušit příjemným cvrlikáním cikád. Po probuzení jsme se nasnídali, přičemž

Ivana se rozhodla hned na úvod všem ukázat své kuchařské umění, když uvařila ke snídani grog.

Bylo fantastické horké slunečné počasí, dá se říci úplné léto. Vlastně jsme se naší výpravou trefili do jedněch z nejkrásnějších dnů celého roku. Holt: kdo umí - ten umí.

V deset hodin nastala hodina H. Tranzitem jsme přešli na start naší první plavby po Soče, jímž bylo právě místo nedaleko Bovce. Zde jsme nafasovali neoprény Long Johny, boty a přilby a absolvovali úvodní instruktáž na suchu. Na hydro výbavu jsme dostali látkové pytle označené pro snadnější identifikaci malůvkami podobně jako to mají děti ve školce. Některé obrázky by však byly ve školce jen ztěží použitelné. Prasátko by asi ještě prošlo, kosočtvercová píča ale zcela určitě ne. Naši průvodci - gajdi - Robert, Guli a Jura a řidič Roman poté za pomoci kompresorků nafoukli dva rafty a jednu kánoi Yukon.

Rozdělili jsme se též do posádek jednotlivých plavidel. První raft vedený Jurou osadili Pavel, Petrové, Kačenka, Kenny a Zuzík; druhý vedený Gulim pak Luďa, Martina, Karel, Aleš, Honza a Jirka; Míra zaujal pozici háčka v kánoi se zadákem Robertem.

Přenesli jsme plavidla na řeku a po jejich ochlazení ledovou a průzračně čistou vodou dofoukli jednotlivé vzduchové komory pumpičkou.

Úvodní úsek byl mírnoučký, takže jsme si mohli v klidu natrénovat ovládání raftů, jehož základem, jak jsme se mohli i později několikrát přesvědčit, je týmová spolupráce a rychlé a správné plnění pokynů gajdů.

V poklidu jsme pluli po zvolna tekoucí Soče a kochali se krásou okolní přírody, tyčícími se skalními štíty, čistotou řeky a všudypřítomnou pohodou umocněnou nádherným počasím. Obloha byla modrá a bez jediného mráčku, zkrátka paráda.

Jak jsme pokračovali v naší vodní pouti dále, tak se v řece začaly objevovat první menší peřejky, které s rafty příjemně pohupovaly. Stále však byl dostatek času na různé doplňkové zábavné kousky, například na záklony z boku raftu na úroveň hladiny, při nichž jsme si chladili hlavy, ale i celé tělo - to když jsme se zaklonili tak, že nám studená voda zatekla po zádech až pod neoprén.

Kratší zastávku jsme učinili u mostu, kde trénovala větší skupinka kajakářů. Vyhřívali jsme se na oblázkové pláži jako hadi a byli jsme v pohodě.

Po odpočinku jsme se plavili dále úsekem, kde peřejek přibývalo a proud se klikatil v korytu, jež často zužovaly velké balvany napadané sem z okolních skalisek. Čím dál častěji nás - zejména pak háčky - smáčely vlny, jimiž rafty projížděly. Pro všechny to ale bylo příjemné osvěžení.

Na jednom z míst jsme zastavili a vyzkoušeli si záchranu za pomoci házečky. Po seskoku z velkého balvanu jsme se nechali unášet s nohama napřed řekou, než nás Guli odlovil. Pobavila nás zde i dvojice krav v klidu postávajících u řeky a nezúčastněně sledujících, jak zdárně si počínají projíždějící kajakáři a raftaři.

Po překonání několika náročnějších peřejek jsme dorazili do cíle naší první plavby v Trnovu. Na břehu se opalovalo několik lidí, ve vodě se cachtali další. Jedna příslušnice něžného pohlaví seděla ve vodě. Kdosi zauvažoval nad tím, co tam dělá.

„Chladí diamant po výbrusu,“ prohlásil Míra, čímž obohatil slovník této akce o nový dvojsmysl.

Vynesli jsme rafty na hlavách po kamenité cestě do nedalekého kempu. Tento způsob jejich dopravy nebyl nic příjemného, zejména pro dlouhány, kterým se pod tíhou raftu poněkud podlamovaly kolena, ale jinak to na úzké stezce nešlo.

Při čekání na Romana s autem jsme se osvěžili lahváči zdejšího poměrně chutného Union pivka. Po jeho příjezdu jsme naložili na přívěs a na střechu nafouknuté rafty a přešli na druhou dnešní jízdu. Tu jsme z časových důvodů, a také protože již nebylo třeba se rozcvičovat na mírném úseku, započali až u Srpenice. Jízda byla tentokrát rychlá a zvládnutá zkušeně. Všechny náročnější úseky jsme absolvovali v pohodě a jen s občasnými zadržutími

o velké balvany či s nutností vymotání se po nezvládnutém nájezdu. S nadšením jsme si vychutnávali všechny vlnky, jimiž jsme proplouvali.

Po doplutí do kempu a uložení plavidel nedaleko našeho ležení jsme přes peší most zašli na druhou stranu řeky pro naplavené dříví na večerní ohýnek. Po převléknutí, osprchování a krátkém odpočinku jsme se sesedli do kruhu na dřevěných stoličkách, jež jsme si půjčili u recepce, začali povídat o všem možném, popíjet pivíčko z dovezeného sudu vychlazeného během dne v řece a papat výtečná masíčka ogrilovaná na ohništi. Zejména poslední kousky okořeněné Guliho nepálským kořením měly ten správný říz. Někteří jedinci ochutnali i Martininy koláčky obohacené konopným olejem, nebo něčím takovým, které Luďa bez varování dal do placu, a pak se nestačili divit, jak je dnes země nestabilní. Večer byl příjemný a veselý, přesto jsme se unaveni po předchozí noci, při níž kvalita spánku odpovídala kvalitě „lůže“, i intenzivním dnu odebrali spát poměrně brzy. Noc byla teplá, obloha hvězdnatá, prostě nádhera.

Sobota 28. května 2005 (Soča; asi most Čezseča-Bovec – Trnovo + slalomka, cca 10 km a Srpenice – Trnovo, cca 5 km):

Po probuzení do stejně krásného dne, jakým byl včerejšek, jsme se ráno v pohodě nasnídali a pak po přípravě na dnešní vodácký program odjeli v deset hodin. Cestou jsme zanechali přívěs a rafty na parkovišti nedaleko startu dnešní plavby, kde se na řeku chystala také skupinka s Mádlem, kteří zde měli jakousi promo akci na připravovaný film Raftáci. Před první plavbou jsme si udělali příjemnou procházku k vyvěračce Glijunu a k vodopádu Virje.

Místo, kde zničehonic vyvěrá z nitra země ohromná vodní masa jen 5,5 °C chladné vody, která na několika metrech toku nabere sílu bystré horské říčky, bylo úžasné. Glijun se zde dere na povrch mezi kameny porostlými jasně zeleným mechem a člověk se nutně musí zamyslet nad tím, kde se bere ta obrovská síla, jež žene vodu ven z útrob skal.

Odtud jsme zamířili k nedalekému slapu Virje schovaného v malém údolíčku. Říčka zde spadá z výšky asi patnácti metrů do průzračného nepřilíš hlubokého jezírka s ledově zelenou vodou. Čistota tohoto místa byla nádherná. Aleš nás trochu šokoval, když se v ledovém jezírku vykoupal. Ostatní se buď jen přebrodili pod skálu nebo zůstali na břehu jezírka.

První dnešní plavbu jsme započali u mostu, u něž jsme měli včera pauzu. Byla opět velmi příjemná, ale po včerejšku, kdy jsme při druhé jízdě spolupracovali velmi dobře, jsme se tentokrát na řece trochu motali. Jurův raft nejprve zablokoval průjezd zúženým místem, v důsledku čehož smetl jednoho zrovna kolem proplouvajícího kajakáře, který díky tomu vykrysil. Guliho plavidlo dopadlo ještě hůře, když po špičkování se s druhým plavidlem najelo přímo na velký kámen. Na něm se stočil, přičemž z něj vypadli Jirka s Alešem, a teprve pak se uvolnil. Honza pohotově vytáhl zpět na palubu Jirku. To Aleš věren instrukcím při výcviku nezpanikařil a pasivně se nechal unášet proudem. Pasivní ale byl až příliš a byl si plaval dál jak v akvaparku, kdyby ho neodlovili Robert s Mírou.

To nás trochu probralo z letargie, takže do cíle jsme pak již dopluli bez dalších problémů. Robert nám pak nabídl ještě splutí v kánoji několikset metrů dlouhé slalomky, která začínala pod mostem v Trnovu. Této jedinečné šance využili pouze Luďa, který si sjel s Robertem a Pavel a Jirka, kteří jí sjížděli poté s Jurou. Byl to báječný a úžasný zážitek, když jsme doslova prolétli kaskádou stupínek mezi velkými balvany v řece hnání dravým proudem i záběry svých pádel. Prostě paráda!

Horší ovšem už bylo odnesení kánoe nazpět, když jsme si ji museli položit na hlavy a po kamenné stezce podél řeky ji vynést zpět. Bylo to ale docela daleko, takže z nás po chvíli crčel pot. Ale za ten předchozí prožitek to stálo.

Dalí jsme si asi dvouhodinovou pauzu, během níž jsme si odpočinuli a něco pojedli k obědu. Roman také udělal zeleninový salát, který báječně osvěžil.

Odpolední program jsme zahájili namáhavým trekem k jakémusi vodopádu. Více než půlhodinu jsme přitom stoupali (naštěstí většinou ve stínu stromů) do příkrého kamenitého svahu. V stále panujícím vedru to bylo velmi vyčerpávající. Celou cestu jsme si tak říkali, kdy už budeme na konci. Odměnou nám pak byl nejen blízký pohled na mohutný několik desítek metrů vysoký vodopád padající z protější skály do hlubokého kamenitého údolí, ale i na úžasné panoráma se Sočou klikatící se v podhůří Julských Alp.

Druhou dnešní jízdu jsme započali u Srpenice. Stejně jako předtím jsme řeku splouvali v pohodě, nutno však přiznat, že někteří z nás již byli unaveni a tak intenzita pádlování nebyla příliš velká a kde to charakter řeky dovoloval, tak jsme pádla uklidili do raftu a jen se kochali okolní přírodou. Guli se tak snažil svou posádku probrat nebo rozptýlit alespoň tím, že raft kormidloval tak, že co chvíli narazil do nějakého balvanu jako biliárová koule.

V podvečer jsme dali sprchu, ale bylo plno, tak jsme se usadili na lavičku a při čekání si pochutnávali na v tu chvíli přímo slastném lahvovém Unionu.

Večer nás opustil Robert, který odjel autem dříve, jelikož ho čekala dobrodružná výprava kamsi do Karélie. Rozloučili jsme se tedy a stejně jako včera pak zasedli kolem ohniště, na němž jsme si opět ogrilovali výtečná masíčka. K nim jsme popili pivečko z druhého šteněte, povídalo se a byla naprosto pohodová uvolněná nálada. Luďa opět dal do placu koláčky, které dnes ochutnali další „dobrovolníci“ včetně Romana, jenž pak opakovaně prohlašoval, že to na něj vůbec nepůsobí, řídící přitom nevědomky za kořeny strom jako nějaký knypel v letadle a věrně imitující zvuky svého vozidla.

Neděle 29. května 2005 (trek v Alpách): Dnes jsme se rozloučili s nádherným kempem v Trnovu, jenž se po dva předchozí dny stal naší základnou. Ráno jsme se tedy sbalili a po snídani odjeli po deváté hodině do hor. Dlouhou cestou plnou serpentýn jsme museli vystoupat do horského sedla. Přitom si užil své Jirka, který vypil několik kaloušů, jejichž obsah se ale po ohřátí v jeho vnitřnostech tlačil ven. Dost dlouho si namlouval, že už musíme být v cíli, jenže zatáčky přibývaly jedna za druhou a číslo na tabuli u každé z nich, udávající, kolik jich ještě zbývá, se snižovalo tak pomalu. Nakonec tedy přemluvil Romana, aby mu na jednom z mála příhodných míst zastavil. Když se po chvíli vracel do Tranzitu, zračila se v jeho očích i tváři neskutečná úleva. Málem jsme ho nepoznali.

Po příjezdu na parkoviště, odkud jsme vyráželi na náš horský trek, jsme se nejprve rozdělili na dvě skupiny: „Grandhotel“ a „Dumbier“. Jejich názvy vznikly již při podobné výpravě v Tatrách a jistě z nich lze odvodit, jakou náročnost si zvolili ti, kteří se do nich začlenili.

Skupina Grandhotel ve složení: Kenny, Zuzík, Kačenka, Martina, Pavel, Petr P., Petr. D, Aleš a Karel obezřetně zvolila za svůj cíl nepříliš daleký Vršic. V podstatě se jednalo o nenáročný výlet na vrcholek této hory. Byla to velmi příjemná vycházka, při níž jsme se ovšem mohli do sytosti kochat krásou okolní netknuté horské čisté přírody a dýchat čistěoučký vzduch. Procházeli jsme stezkou mezi naprosto zdravými stromy, klečí a pláněmi zbarvenými horskou květenou. Výhled na skalní velikány byl neméně úchvatný. Již krátce po startu jsme ale poseděli při zastávce v restauraci tamější horské chaty, kterou jsme ustanovili naším základním táborem. A do základního tábora, jak to správní horalé dělají, jsme zamířili i při návratu. Pojedli jsme nedobré klobásy, jež jsme zapili o to lepšími Uniony a vyčkali návratu druhé skupiny.

Skupina Dumbier, již tvořili Jura, Guli, Míra, Luděk, Jirka a Honza si za svůj cíl zvolila mnohem vyšší a mnohem vzdálenější horu. Cesta k ní nebyla zrovna jednoduchá - to nebylo jako práce s buzolou, milé děti. Nejprve museli během asi hodiny vystoupat suťovištěm do značné výšky a poté pokračovat po hřebenech. Za to ovšem byli odměněni výhledem na pohádkově krásná horská panoramata a procházkou téměř v oblacích.

Kolem třetí hodiny jsme hory opouštěli. Sjeli jsme na druhou stranu pohoří a přes Krajinskou Goru a severní Itálii přešli do Rakouska. Únavnou cestou jsme během dlouhých pěti hodin zdolali díky zácpám na dálnici asi 250 kilometrů do kempu Puttersee u Kettenu. Zde jsme měli přespat, abychom následující den byli co nejbližší řece Steyr, jež byla naší další metou. Kemp na první pohled nevypadal moc vábně, protože v něm byla spousta karavanů. My jsme ale zajeli do jeho opuštěného klidného cípu k rybníku, na jehož břehu jsme se vybalili - postavili si stany či jen přichystali spacáky k noclehu pod širákem.

Rybník vypadal velmi příjemně, a když jsme do něj skočili, abychom se osvěžili po zdoluhavé cestě, zalibovali jsme si nad teplou vodou. Koupel byla velmi příjemná. Když jsme ale vylezli ven, zhrozili jsme se: „Co to máme na sobě za tyfus!“ Naše těla totiž byla pokryta zelenkavými řasami, které ke všemu po oschnutí ztvrdly do jakési krusty. Nejedna z nás si vzpomněl na dětská léta, kdy jsme se popatřovali kanagonem. Konečně jsme pochopili, proč nás několik místních při koupání sledovalo s takovým údivem.

Nezbylo než se odebrat k dekontaminaci do sprch a zde ze sebe ten humus smýt, no spíše seškrábat, protože vůbec nešel dostat z kůže. Zejména chlapi, kterým slepil chlupy po celém těle, si užili.

Večer jsme se usadili na lavičky kolem ohniště a z dříví dotaženého z nedalekého lesíka zažehli ohýnek. Ogrilovali jsme si dva druhy pikantních klobásek (Vorašské a ještě jeden druh) a popili teplé plechovkáče a zbytky kořalky. Kenny poslala do kola rum, ale protože se nikdo neměl k jeho vypití, ujal se ho Roman a postaral se o něj s veškerou možnou péčí. Povídali jsme si a bylo příjemně.

Osobnostmi večera ovšem byly Kenny, Zuzík a Kačenka, které si nejprve rozvěsily na blízký strom plavky, aby jim oschly, což nás vedlo k jeho pojmenování na strom podprsenkovník. Protože se odhodlaly k noclehu pod širákem a měly obavu, aby nezmrzly (v noci teplota klesla z třiceti na asi patnáct °C :-), vydatně se zahřívaly Metaxou, takže ve finále po ulehnutí se již nikdo nedivil, když Kenny provolávala: „Pojďte mi brousit diamant!“...

Pondělí 30. května 2005 (Steyr; vodopád Strumboding – Steyrbrücke, cca 9 km): Ráno jsme se nasnídali, sbalili a naložili bagáž a po deváté hodině jsme odjeli na poslední vodácké dobrodružství tohoto zájezdu. Naším cílem se stala nedaleká krásná ledovcová řeka Steyr. Startovali jsme nedaleko Hinterstoderu pod vodopádem Strumboding a již od začátku jsme viděli, že se jedná o velmi rychlý divoký tok, jehož mohutný ledový bělomodý průzračný proud se valil kamenitým korytem nádherným alpským údolím. Jelikož již zde nebyl Robert, mírně jsme se přeskupili. Jeho místo zaujal Míra a na háčka se do kánoe usadil Pavel.

Vyrazili jsme a po zdolání několika velikých vln na začátku se řeka zmírnila před jezem. Ten byl kládami rozdělen na množství úzkých segmentů. Posádky obou raftů se na povel svých gajdů sesunuly dovnitř a oni s nimi poté bezpečně propluli. Poněkud hůře dopadli Míra s Pavlem, kteří sice najeli dobře, ale pak udělali nějakou chybu a vycvakali se. Míra s kánoí se zastavil na mělčině pod jezem, Pavel se ale dostal do proudu, a tak si mohl vyzkoušet záchranu házečkou v praxi. Jedinou ztrátou tak bylo to, že mu uplavala láhev s Hu-Hu (rum s kolou). Ještě že stačil včas většinu vypít před jezem.

Plavili jsme se dál a užívali si to. Řeka byla rychlá, divoká, ale krásná. Několik jejích úseků bylo poměrně hodně náročných, tok se leckde mezi kameny propadal hodně hluboko, ale všechny jsme je již zdolali v pohodě. Pod jedním takovým místem zastavily rafty u mostu, z nějž si pak někteří pěkně zaskákali do v tom místě hluboké řeky.

Pokračovali jsme dále v rychlé plavbě až do Steyrbrücke. Zde jsme vylezli na břeh, omyli a částečně na slunci osušili naši výbavu a plavidla. Pak již zbývalo jen naložit vše do přívěsu Romanova vozidla, trochu se najíst a absolvovat zpáteční cestu do Prahy. Sem jsme dorazili v šest hodin večer, když nás přivítal vydatný lijavec. „No jo, už jsme doma,“ pomysleli jsme

si. Ze Strašnic jsme se pak rozjeli do svých bytů naplněni neopakovatelnými a krásnými zážitky.